

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Acei dintre domnii abonați cari 'și schimbă domiciliul cu ocazia sf. Dumitru, sunt rugați a ne avisa de noua d-lor adresă printr'o carte poștală, către Administrația ziarului, pentru a putea primi regulat ziarul.

SUMAR :

Magistratura noastră, de d-l N. D. Chirculescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de apel din București, secția I: *Al. Parisianu, ca apelant în opoziție a ce i s'a respins la Tribunal, în afacerea tragediilor false de la Ministerul de finanțe;*Tribunalul Mehedințis, II: *M. R. Catalan ca Societ. Allgemeine Elektrizitäts-Gesellschaft din Berlin;*Tribunalul Prahova, secția I: *N. D. Ene cu D. N. Dragomir;*Judecăt. ocol. Slatina: *Stan Grigore cu Ion Const. Lișiuță;*Judecăt. ocol. Bolintin (Dâmbovița): *George D. Cărmăndaru cu Andrei Mihai, cu o Adnotație de d. S. Scriban.*

MAGISTRATURA NOASTRA

«Condițiile de numire sunt partea cea mai esențială, căci ori-cum, o instituție va fi după felul cum sunt acei care sunt chemați a îndeplini funcțiunile și după modul cum numirile se fac».

(N. Mandrea, discurs. V. Curierul Judiciar No. 54/503, p. 472).

Discursul d-lui N. Mandrea, președintele atât de apreciat al Curții de casație, ținut cu ocazia deschiderii noului an judecătoresc, iese, ca și acel al d-lui Procuror Stătescu, din cadrul banalităților ce ni se servesc de obicei în asemenea ocazii.

Tocmai aceste discursuri cred că pledează contra temei d-lui Stătescu care susține inutilitatea lor în genere, căci ele, ca și discursurile d-lor Leonescu de la Iași și Zamfirescu de la București, dovedesc din contra că sunt utile prin aceea că au un subiect interesant bine studiat și bine prezentat.

În ce ocaziune mai solemnă și cine, mai mult de cât magistratul care e dator să urmărească mersul justiției, e mai în măsură să se pătrundă de lipsurile legii și să indice care e reforma juridică necesară, pe care experiența de până atunci o indică juristului inteligent?

În legislațiunea noastră sunt lacune și erori, organizația noastră judiciară are defecte capitale; cum ar putea fi ast-fel inutile cuvântările menite a le releva și a aduce îndreptări salutarii?

Nu în faptul că dese-ori se țin discursuri de datorie și fără utilitate stă răul cel mare; ce e rău e că, chiar atunci când se vorbește despre lucruri serioase, despre necesitatea îndreptării unor rele

existente, ministrul justiției, ori-care ar fi, prea absorbit cu politica, nici gând n'are să se ocupe de cele ce se spun și se propun și să se pătrundă de gravitatea lor.

Pentru miniștrii noștri de justiție, Codul civil e legea cea mai armonioasă, Codul penal e oglinda cea mai perfectă a timpurilor moderne, justiția la noi e cea mai desevășită și situațiunea magistraților e cea mai de invidiat! Perfecțiunea trebuie să fie în totul din moment ce logofeții dreptății trec pe lângă aceste monumente cu smerenia cu care evlaviosul trece pe lângă icoanele sfinților!

* * *

Nu mă ocup de o cam dată de câte ar fi de îndreptat. E însă o cestiune foarte importantă care le primează pe toate, e cestiunea, în treacăt dar cu multă autoritate atinsă în discursul d-lui Mandrea, cestiunea numirilor în magistratură de care trebuie să vorbim.

«Condițiile de numire sunt, zice d-l Mandrea, partea ce mai esențială, căci ori-cum, o instituție va fi după felul cum sunt acei cari sunt chemați a îndeplini funcțiunile și dupe modul cum numirile se fac»; iar mai departe zice, cu rezerva ce i se impunea: «se poate întâmpla că, crezându-se că și magistratura ca și administrația având a servi și pentru interesele partidelor politice, ca numirile și în magistratură să se facă în sens ca cel puțin ele să fie simpatice oare-cărui curent».

Dacă citim și printre rînduri discursul d-lui Mandrea și dacă reflectăm asupra acestor cuvinte, ajungem la concluziunea că e ceva de seamă care îndeamnă pe d-l Mandrea să vorbească ast-fel de la înălțimea locului pe care îl ilustrează cu meritele sale personale.

Ce e însă acel ceva? Oare modul de numire în magistratură nu satisface interesul suprem al justiției?

Cel mai slab cunoscător în materie ar răspunde: magistrații noștri, în mare majoritate, sunt departe de a putea da aceea ce e drept să li se ceară; de ce? foarte simplu: pentru că la numirile în magistratură, nu că «se poate întâmpla», cum zice d-l Mandrea, dar se întâmplă mai tot-d'a-una să prezideze politica și nepotismul, iar în al doilea rînd pentru că magistratului care are cea mai frumoasă și mai grea misiune, căruia i se cere inteligență, cultură și prestigiu, deci independență, i se oferă niște condițiuni de traiu foarte umile, mai umile de cât unui polițist sau altora cărora nu li se cer de cât patru clase de liceu.

Câtă deosebire între cultura unora și celor-l'alți, câtă între menirea și condițiunea socială a fie-cărora!

* *

Se numesc magistrați în judecătoriile de pace, unde judecă unul singur, tineri fără nici o pricepere, căci majoritatea profesorilor de la facultate dau drumul studenților cu o ușurință foarte vătămătoare societății și studenților inșiși.

Își poate da orî-cine seamă ce înseamnă asemenea numiri pentru populațiunea sătească: un dezastru; două—trei pogoane de pământ, 3—400 lei, sunt pentru țaran o avere întreagă,—le pierde din cauza nepriceperei celui ce-l judecă, pierdute rămân în majoritatea cazurilor.

E oare în puțința țaranului să-și ia în apel un avocat serios care să lupte cu plictiseala judecătorilor pentru susținerea neînsemnatei pricinii de la judecătorul de ocol? scăpa-va el în timpul acesta de a cădea victima samsarilor de avocați? nu e oare pentru țaran, în timpul muncii sașu pe vremuri rele, lipsit de mijloace, aproape imposibil de a pleca de la un capăt al județului până la capitala din cel alt capăt, pentru a suspenda o execuție provizorie abuziv încuviințată de judecător în contra lui?

Iată cum pentru țaran dese-orî cele două grade de judecată sunt scrise numai pe hârtie, iată de ce prin urmare se cade pentru cele patru milioane de locuitori ai țării să se numească judecători dintre cei mai meritoși și corecți, în loc de a li se trimete niște imberbi cari sunt și nepricepuți și fanfaroni și leneși și mare parte corupți.

Dar tribunalele, nu sunt oare pline cu asemenea oameni de drept? Câți din judecătorii noștri n'au în casa lor nici măcar un Cod în care cel puțin să știe să caute! Câți care n'au posibilitatea de a pricepe ce li se vorbește sașu de a discerne logica unei argumentări! Acel care ar putea urmări activitatea judecătorilor noștri s'ar înspăimânta de ceea ce ar constata, căci ar găsi în arhivele tribunalelor adevărate minuni cu care ar putea compune cea mai voluminoasă și mai hazlie colecție juridică.

* * *

De unde însă să se recruteze magistrați buni, când nu li se dă nici strictul necesar pentru trai și nici vr'o perspectivă oare care!

A plăti pe substitut cu 232 lei pe lună, când subalternul lui, polițaiul, e plătit mai bine ca însuși procurorul, a plăti cu 400 lei pe lună pe un prezident căruia i-au trebuit 15—20 de ani de muncă cinstită și reputațiune distinsă, până să ajungă aci, sașu a plăti pe membrul de Curte cu 600 lei este a gonî din magistratură toate elementele bune.

Dacă azi avem încă judecători buni la Curți și câte un rar președinte de tribunal, se datorește faptului că înainte magistrații erau plătiți mai bine și avansările erau mai lesnicioase; în asemenea condițiuni se esplică de ce elementele de valoare și-au devotat viața magistraturei.

Din facultate ies azi: 50% cari nu știu nimic, 40% care înțeleg dreptul alandala și d'abia 10% buni și aceștia încep prin a fi magistrați pentru a face experiență (citește: justiție) pe comptul împričinaților și a se pregăti pentru avocatură.

Ce ar putea reține în magistratură pe tinărul distins? salariul de 232 lei pe lună și perspectiva ca după 10—15 ani de surmenare să aibă 400 lei, dacă va avea norocul (!) să fie avansat? Evident că nu.

Iată de ce în scurtă vreme vom sta foarte rău cu distribuirea justiției, căci aceasta va rămâne celor mai slabe elemente care vor trebui să furnizeze și pe consilierii viitori ai Curților. Frumoasă perspectivă! pentru moment putem zice: frumoasă stare de lucruri ca tinărul ieșit azi din școală să prefere poliția magistraturei!

* * *

Ce e de făcut? Acea ce e destul de bine indicat prin glasul autorizat al d-lui Mandrea: multă scrupulozitate când se face o numire.

Trebuie însă în acelaș timp legiferat un sistem îngăditor latitudinei de apreciere a ministrului. Sistemul cel mai bun îmi pare următorul:

1. Pentru viitor, să se înființeze noviciatul în magistratură și avocatură; magistrați începători să se numească dintre cei ce au terminat cu succes noviciatul, iar pentru funcțiunile superioare, între care se socotesc și judecătorul de pace (a cărui competență să se mărească), să se numească dintre magistrații inferiori sașu din avocații pledanți, cari vor fi aleși după pledoariile lor, concluzii scrise, hotăriri redactate, scrieri juridice etc.

Să se remunereze: substitutul, supleantul 500 lei, judecătorii, procurorii 650, președinte și prim-procuror 800, prim-președinte 900, membrul de curte, prezidentul, prim-prezidentul cu 1200, 1350, 1500, iar pentru casație 1600, 1800, 2000 lei pe lună.

Pentru avansările de făcut se vor ține la Minister liste de înaintare, în care se vor trece numai acei demni de aceasta.

Pentru a-i selecționa, se va da odată pe an delegațiune celui mai capabil membru de Curte de a inspecta Tribunalele și Judecătoriile din circumscripția lui, care delegat, — timp de o lună sașu două,—va azista la câte o ședință, două, la Tribunal, câte o ședință la judecătorie, — va lua condicele de hotăriri și va urmări pe cele mai importante de unde își va putea forma o idee de priceperea celui ce o redactează,—va urmări cu băgare de seamă conduita privată a magistratului, și din toate acestea își va forma convingerea pentru propunerea de înaintare, pentru care de asemenea trebuie să fie foarte scrupulos, propunând numai pe cei a căror capacitate e mai presus de discuție și dând notă bună celor buni, lăsând ca aceștia să mai fie cercetați pînă să-i propună.

Din listele acestea va avansa Ministrul în judecătorii și tribunale; din listele acestea Curțile de apel își vor numi pe membrii lor și dintre membrii lor Curțile își vor numi prezidentul și primul-prezident.

Curtea de casație își va alege pe membrii săi de la Curțile de apel, iar pe președintele săi tot singură îi va alege.

Azi e incontestabil că, în majoritate, politica locală sașu rubedenia decide avansările, ceea ce e foarte dureros de constatat.

2. Pentru moment, pentru a purifica magistratura, se vor stabili remunerațiile de mai sus și se vor numi în tribunale și judecătorii din actualii ma-

gistrați cari se disting, făcându-se apel și la avocații de seamă; atunci să se înlindă inamovibilitatea peste tot.

Să se creadă că un avocat bun renunță la câte va sute de lei pe lună, cât încasează mai mult din avocatură, pentru a accepta un loc de judecător său prezident cu mai puțin, căci îl atrage inamovibilitatea și prestigiul locului.

Mi se poate obiecta că sunt țări unde magistrații sunt slab remunerați și totuși există o bună justiție; comparația nu trebuie mărginită din punct de vedere al remunerațiilor, trebuie să vedem dacă comparativ nu sunt mai puține în alte țări exigențele sociale și dacă la noi nu e traiul mai anevoios ca în alte părți.

Trebuie să ne mai gândim că în alte țări sunt mulți oameni de drept cari pot trăi din renta lor, pe când la noi capitalurile sunt foarte rare, 90% dintre studenții în drept sunt săraci, iar dintre magistrați d'abia 5% pot avea mijloace proprii de existență.

Că sunt de părere ca remunerațiile să înceapă de la 500 lei nu trebuie să fie surprinzător: judecătorul de pace ca și cel de la casație, indiferent de cuantumul procesului, judecă tot aceleași delicate și importante chestiuni juridice și dacă e vorba de o bună justiție, având și țaranul drept la ea, judecătorul de pace trebuie să fie tot atât de competente în materie ca și cel de la casație.

Aceasta ar fi o adevărată justiție. căci nu e permisă practica în distribuirea efectivă a justiției, cum de regulă se impune în administrația în genere, unde practica nu poate pune în pericol nici averea nici cinstea cetățenilor.

Termin afirmând încă o dată nestrămutata mea convingere că, fără o ameliorare simțitoare a poziției judecătorilor, nu vom avea judecători buni, nu vom avea o justiție bună.

N. D. Chirculescu

Focșini

20 Septembrie 1903.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, Secția I

Audiența de la 20 Octombrie 1903

Președinția D-lui SC. POPESCU, Prim-Președinte

Al. Parisianu ca apelant în opoziția respinsă la Tribunal în chestiunea tragerilor false de la Ministerul de finanțe

Decizia corecțională No. 1461

Opozițiune.— Inculpat present în instanță însă care nu se apără în fond.— Dacă are dreptul de opozițiune.— (Art. 182 din Pr. penală).

Asemănat art. 182 din Pr. penală, dacă prevenitul nu se înfățișază, este judecat în lipsă, și sensul cuvântului «înfațșat» este nu prezența inculptului în instanță ci ca el să se fi apărât în fond.

Ast-fel când un inculpat s'a prezentat în instanță și a luat parte la oare cari incidente și în urmă s'a retras din instanță neapărăndu-se în fond, densusul nu poate fi judecat de cât în lipsă cu dreptul de opozițiune.

Pentru astă-zî fiind a se judeca: apelurile declarate de inculpatul Al. Parisianu contra sentințelor Tribunalului Ilfov s. I No. 997 și 1153/903, apelul declarat de d-l Prim-procuror al Tribunalului și cel declarat de Ministerul de finanțe contra sentinței cu No. 997/903, la apelul nominal a răspuns numai d-l avocat G. Panu din partea Ministerului de finanțe, lipsind inculpatul Al. Parisianu, în privința căruia s'a constatat că procedura era îndeplinită.

După ce s'a verificat că toate apelurile erau declarate în termenul prescriș de art. 198 Pr. penală, ele au fost declarate conexe și s'a decis judecarea lor împreună.

S'a citit apoi raportul făcut în cauză, sentințele apelate și cele-l'alte acte aflate în dosarul cauzei.

D-l Procuror N. I. Zamfirescu a cerut a se respinge ca fără interes apelul declarat de inculpatul Al. Parisianu contra sentinței cu No. 997, întru cât el a uzat contra ei și de calea opozițiunii asupra căreia s'a dat de Tribunal sentința cu No. 1153, iar în ce privește apelul declarat contra acesteia din urmă sentințe d-sa îl găsește admisibil în principiu, de oare-ce Tribunalul nu putea să' respingă opoziția ca inadmisibilă, întru cât din dosar se constată că el s'a prezentat numai pentru a propune un incident de amânare, și apoi s'a retras din ședință, fără a se apăra în fond.

Curtea,

Având în vedere că, după cum tribunalul constată prin sentința cu No. 997 (*) inculpatul Al. Parisianu s'a prezentat în ziua de 19 Iunie a. c. și a luat parte la două incidente, avocatul său, Ion Th. Florescu, a făcut cunoscut tribunalului că clientul său se retrage din instanță și s'a și retras; că afacerea a fost apoi amânată în continuare pentru ziua de 23 Iunie și s'a urmat fără întrerupere în zilele de 24, 26 și 27 Iunie, fără ca Al. Parisianu să se mai fi prezentat la veră-una din aceste înfățișeri, iar în ziua de 28 Iunie s'a pronunțat hotărîrea;

Având în vedere că legea prin art. 182 Pr. penală prevede că dacă prevenitul nu se va înfățișă, el va fi judecat în lipsă; că sensul cuvântului «înfațșat» este nu prezența inculpatului în instanță, ci ca el să se fi apărât în fond; că întru-cât e cert că Al. Parisianu nu s'a apărât asupra faptelor imputate lui tribunalul nu putea, întemeindu-se pe art. 149 Pr. civilă —care n'are ce căuta în penal—, să'l considere ca presente și să' refuze dreptul de opoziție; —că dar apelul făcut de inculpat contra sentinței cu No. 1153 (**) este admisibil și această sentință urmează a fi reformată; —că din moment ce acest apel e admis, apelul făcut de inculpat contra primei sentințe cu No. 997 rămâne fără interes.

Pentru aceste motive redactate de d-l Prim Președinte Sc. Popescu, Curtea, admite conclusionile d-lui Procuror și 'i dă cuvântul în fond.

..... (**)

(ss) Sc. Popescu, Em. Anastasiu, Gr. Stăfănescu, V. Pretorian, Oscar Niculescu.

p. Grefier (s) G. M. Demetrescu.

(*) A se vedea publicată în *Curierul Judiciar* No. 57 din 14 Septembrie a. c. (N. R.)

(**) A se vedea publicată în *Curierul Judiciar* No. 65 din 12 Octombrie a. c. (N. R.)

(***) Istoricul faptelor și motivele Curței în fond, fiind aceleași din decizia Curții No. 1290, dată în afacerea apelurilor celor l'alți preveniți: V. Dumitrescu, Dan Albahari etc., decizie ce am publicat în *Curierul Judiciar* No. 67 din 19 Octombrie a. c., am găsit inutil a le mai reproduce din nou aci. (N. R.)

TRIBUNALUL MEHEDINȚII, Secția II

Audiența de la 4 Iunie 1903

Președenția D-lui AL. ANASTASIU, Membru

M. R. Catalan cu Societ. «Allgemeine Elektrizitäts-Gesellschaft» din Berlin

Jurnalul No. 2028

Competință. — Acțiuni comerciale. — Acțiuni isvorite din afacerile făcute de un prepus în numele unei societăți, în afară de sediul său social. — Tribunalul la care trebuie intentate. — (Art. 897 și 898 din Codul comercial).

Acțiunile mobiliare și personale, isvorite din afacerile făcute de un prepus în numele unei societăți, în afară de sediul său social, se pot intenta: I) La tribunalul domiciliului său reședinței unde pîrita societate și are stabilimentul comercial sau industrial; II) La tribunalul locului unde obligația s'a născut sau executată; III) La tribunalul locului unde se face plata; IV) La domiciliul de alegere; V) La tribunalul unde reprezentantul societății și exercită comerțul; și în fine, al VI) La tribunalul unde acest reprezentant și are reședința.

Astăzi la apelul nominal, s'a prezentat la audiență apelantul M. R. Catalan, în persoană, asistat de d-l avocat Iosef Igrișanu, cu înimatul I. Gruber Inginer, reprezentant general al Societății «Allgemeine Elektrizitäts-Gesellschaft» din Berlin, prin procurator d-l avocat I. G. Dumitriadi, din București, autorizat cu procura legalizată de comisariatul de poliție secția 7 din București la No. 35/903, substituit prin d-l avocat N. Cernătescu, în baza procurei legalizată de comisariatul secției 6 din București la No. 332/903;

Apelul constatându-se făcut în termen, s'a procedat la cercetarea cauzei, prin citirea petițiunii de apel și a cărții de judecată apelată; și

D-l Igrișanu, avocatul apelantului, luând cuvântul, a susținut că afacerea pentru care clientul d-sale reclamă comision, a avut loc în Severin, unde s'a făcut și tocmeala cu apelantul, prin urmare intimatul bine a fost reclamat aici unde a luat naștere obligația, conform art. 897 Cod com., că din art. 898 Cod com. rezultă că, în cas dacă se tratează direct cu o Societate în străinătate și aceasta are prepuși în țară să reclame acești prepuși la domiciliul lor, — însă dacă se tratează direct cu prepusul, atunci acțiunea să adresează conf. art. 897 după alegerea reclamantului, — că probându-se că afacerea pentru care se reclamă comisionu s'a făcut în Severin, acțiunea bine s'a intentat aici și deci cere admitterea apelului și a se procede la judecarea procesului;

D-l Cernătescu, procuratorul intimatului, a răspuns că, în adevăr, ori-ce acțiune personală mobilă comercială să adresează după alegerea reclamantului la tribunalul unde cel ce s'a obligat și are reședința ori domiciliul, ori la tribunalul locului unde obligațiunea a luat naștere sau unde va trebui executată, — aceasta conform art. 897, Cod comercial, — însă prin următorul articol 898, care vorbește despre Societăți se schimbă principiul și rezultă din acest articol, că Societățile să reclame ori la sediul lor principal sau acolo unde au reprezentanți, după cum aceasta mai rezultă și din dispozițiunile art. 62 și 75 din Procedura civilă, — și a conchis d-l Cernătescu, cerând respingerea apelului și spese.

Tribunalul deliberând, și

Intre noi judecătorii, care compunem ședința s'a ivit divergență de opinii, în modul următor:

Noi suplinitele Aristide Marinescu:

Având în vedere incidentul de incompetență ridicat de d-l avocat N. Cernătescu, procuratorul reprezentantului Societății intimată, I. Gruber;

Având în vedere susținerile părților;

Considerând că exercițiul acțiunilor comerciale, — conform art. 889 Cod com., — să regulează de dispozițiunile Codicelui de procedură civilă, afară de dispozițiunile Codului de comerț;

Considerând că Codul de comerț în art. 887, 889, 890 și 891, coprinde dispozițiuni speciale competenței comerciale

«ratione personæ vel loci». Ast-fel art. 887 Cod comercial, reglementând competența acțiunilor comerciale personale și mobiliare, când obligațiunea are loc între persoane fizice; art. 889 Cod comercial, reglementând competența tribunalului în materie de Societăți pămîntene sau străine; art. 890 Cod com. reglementând competența tribunalului în materia contractului de transport; iar art. 891 reglementând competența tribunalului în materie de abordagiū;

Considerând că în specie apelantul M. R. Catalan, reclamant la prima instanță, a încheiat contract de comision cu d-l I. Gruber reprezentant al Societății «Allgemeine Elektrizitäts Gesellschaft» din Berlin, pe comptul Societății;

Considerând că după dispozițiunile art. 889 Cod com acțiunile personale și acțiunile reale mobiliare rezultând din operațiunile întreprinse pe comptul unei Societăți pămîntene sau străine de către prepusul său reprezentant al acestora, în afară de sediul social, se vor putea intenta de către cei de al treilea înaintea autorității judecătorești a locului unde prepusul ori reprezentantul Societății exercită comerțul, sau și are reședința;

Considerând că obligațiunea intervenită între apelantul M. R. Catalan, cu d-l I. Gruber, reprezentant al unei Societăți străine cu sediul la Berlin încheindu se pe comptul unei Societăți, urmează ca obligațiunea intervenită între părțile din procesul de față să fie reglementată de dispozițiile art. 889, Cod comercial iar nu de dispozițiile art. 887;

În adevăr, legiuitorul comercial prin art. 887, dă părții reclamante facultatea alegerii a patru feluri de jurisdicțiune, atunci însă când obligațiunea are loc cu persoane fizice; și cum în specie apelantul M. R. Catalan, a încheiat contractul de comision cu d-l I. Gruber, în calitate de reprezentant al Societății «Allgemeine Elektrizitäts Gesellschaft», iar nu cu dânsul personal pe comptul său, dispozițiunile art. 887 Cod com., nu și pot avea loc;

Considerând că dispozițiunile Codului comercial fiind speciale sunt de strictă interpretare; că reprezentantul Societății, I. Gruber, după însuși declarația părților, ne având reședința în circumscripția acestui tribunal și nici nu exercită aci comerțul său, urmează a se admite incidentul ridicat de d-l avocat N. Cernătescu, și ca atare, a se respinge apelul ca ne fondat;

Pentru aceste motive, sunt de părere a se respinge apelul lui M. R. Catalan; iar

Noi Al. Anastasiu, judecător de ședință:

Având în vedere apelul făcut de M. R. Catalan, comerciant din Severin, contra cărții de judecată No. 562/903, a judecătoriei ocolului Severin prin care Judecătoria a admis opoziția ce o făcuse I. Gruber, inginer din București, reprezentantul Societății «Allgemeine Elektrizitäts Gesellschaft» din Berlin, contra cărții de judecată No. 2229/902 prin care I. Gruber, în calitate de reprezentant al zisei Societăți fusese obligat să plătească apelantului Catalan suma de 1500 lei comision, pentru afacerea făcută de Societate prin intermediul reclamantului, la hotelul d-lui P. Polihonionie din Severin, și și-a declinat competența de a judeca afacerea, dispunând ca dosarul să fie înaintat judecătoriei ocolului al II-lea București;

Având în vedere că obiectul acestui proces este o sumă de bani, comision, provenită dintr-o afacere comercială: că această afacere, instalarea luminei electrice la hotelul «Frații Polihonionie», s'a încheiat și executat în Severin;

Având în vedere că cestiunea dedusă în judecata tribunalului este: unde trebuie intentată această acțiune?

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere art. 897 Cod com. care arată tribunalele competenței unde reclamantul are facultatea a se adresa pentru transarea unui diferend comercial; că acest articol este limitativ, de oare-cere arată că 4 sunt tribunalele unde se poate adresa și anume:

I. La tribunalul domiciliului său reședinței și unde părătul și are stabilimentul comercial;

II. La tribunalul unde obligația s'a născut sau executată;

III. La tribunalul locului unde se face plata;

IV. La domiciliul de alegere;

Că acest art. conține principiul general în această materie în tocmai ca art. 420 Pr. cod fr.;

Că motivul care a determinat pe legiuitor d'a lăsa la facultate

tatea reclamantului alegerea tribunalului de judecată, derogând de la principiul pus în Procedura civilă, este ușurința și celeritatea cu care trebuie să se tranșeze afacerile comerciale;

Având în vedere că în specie pârâta este o Societate comercială străină, care probabil s'a conformat dispozițiilor art. 237 și 246 Cod com.; că Societățile comerciale sunt considerate ca persoane morale; că persoanele morale sunt în fața legii ca și persoanele fizice;

Având în vedere art. 898 Cod com. care prevede că acțiunile mobiliare și personale, isvorâte din afacerile făcute de un prepus în numele unei Societăți, în afară de sediul său social, se pot intenta la tribunalul unde reprezentantul și exercită comerțul, sau unde și are reședința;

Având în vedere că este nefondată aserțiunea intimatului că art. 898 este special, limitativ, și hotărăște tribunalele unde trebuiesc intentate acțiunile mobiliare relative la afacerile făcute cu Societăți comerciale;

În adevăr, art. 898 coprinde numai un singur alineat din art. 897, care conține principiile generale puse de legiuitor în această materie. Că dacă numai la tribunalele arătate de acest art. trebuie să ne adresăm pentru tranșarea diferendelor avute cu Societățile comerciale, atunci s'ar recunoaște implicit, prin această restrângere, că ușurința și celeritatea cu care trebuie să se tranșeze afacerile comerciale, nu e necesară pentru afacerile încheiate de terți cu Societăți comerciale pămîntene sau străine;

Că, cu această interpretare, am ajunge și la consecința ca: pentru diferendele ivite din afacerile încheiate și executate în țară de români cu Societăți străine, care n'au reprezentanți în România, ar trebui să se adreseze la tribunalele străine, ceea ce este inadmisibil ca legiuitorul să renunțe la justiția română și să consfițească o dispoziție contrară principiilor de drept internațional privat, formulate prin adagiul «*locus regit actus*» și principiilor ordinare de competență conținute în formulele «*forum contractus*» și «*forum destinatae solutionis*»; În acest sens și jurisprudența fr. (Vezi *Studie sur la competence civile*, P. de Paep, vol. I, pag. 159);

Că admitând această părere am crea avantajii Societăților comerciale străine și chiar pămîntene, în detrimentul celorlalți comercianți și Societățile, persoane morale, trebuie să fie considerate în fața legii ca și persoanele fizice;

Că în fine, din termenii redacției acestui art. «se vor putea intenta etc.», rezultă că această dispoziție este facultativă, iar nu obligatorie;

Având în vedere că interpretarea pe care trebuie să o dăm art. 898 Cod comercial, este că el, pe lângă tribunalele arătate în art. precedent, mai arată încă două, unde se poate cine-va adresa pentru afacerile făcute cu Societățile comerciale, că această interpretare este conformă cu principiile cuprinse în art. 897 și cu toate principiile de drept;

Că ast-fel fiind, sunt de părere că bine este angajată instanța în T.-Severin; și

Pentru motiv că tribunalul nu s'a putut completa astăzi cu un al treilea d-n Judecător, procesul se amână la 18 Iunie curent, când trib. completându-se cu d-l președinte M. Paraschivescu și deliberând, d-l președinte Paraschivescu s'a unit, prin jurnalul No. 2258, cu părerea d-lui judecător de ședință Al. Anastasiu, pentru motivele din opinia d-sale din jurnalul No. 2028 din 4 Iunie a. e., și ast-fel, în majoritate, au hotărât admiterea apelului, respingerea declinatorului de competență admis de prima instanță după cererea intimatului, și a se judeca afacerea în Severin, iar d-l suplinit Marinescu, a menținut opinia d-sale pentru respingerea apelului și admiterea declinatorului de competență;

Dupa ce s'a comunicat aceasta părților, li s'a acordat cuvântul în fond, și

Apelantul a declarat că are acte de care se servește;

D-l Cernătescu, a cerut comunicarea acelor acte;

Tribunalul,

În fața cererii de comunicare de acte, amână procesul pentru 3 Septembrie 1903;

(ss) M. Paraschivescu; Al. Anastasiu; Ar. Marinescu

Grefier (s) I. M. Jiroveanu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA, S. I.

Audiența de la 11 Iunie 1903

Președinția D-lui CESAȘ VÂRGOLICI, Judecător de ședință

D. N. Ene cu D. N. Dragomir

Sentința No. 795

Fals în acte comerciale. — Art. 128 Cod penal.—Distincțiune între falsul în sine și usagiul de fals.

In cazul prevăzut de art. 128 Cod penal nu e suficient ca cine-va să umple înscrisul în contra voinei persoanei care l'a semnat, ci mai trebuie ca plâsmuitorul să fi făcut us de acel înscris, pentru ca faptul său să constituie delictul de fals.

In această ipotesă prin urmare, nu se mai face distincțiune între falsul în sine și usagiul de fals așa că, după art. 128 Cod penal, pentru ca falsificatorul să poată fi pedepsit, trebuie să se fi servit de înscrisul falsificat.

S'au prezentat reclamantul D. M. Ene, asistat de d-l avocat N. Hristodorescu și inculpatul D. Nicolae Dragomir, asistat de d-nii avocați Sc. Moisescu și G. Dobrescu; Ministerul Public reprezentat prin d-l Procuror de secțiune N. Iconomu.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea publică deschisă în contra lui D. N. Dragomir pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 125 Cod penal;

Având în vedere ordonanța definitivă a d-lui Jude-Instructor, rechisitorul d-lui Procuror, apărarea inculpatului și actele de la dosar;

Având în vedere că, în fapt, se constată următoarele: Reclamantul D. M. Ene fiind dator inculpatului D. N. Dragomir o sumă de bani pentru mai multe cumpărături din prăvălia acestuia din urmă, la 10 Noembrie 1902 are loc între ei o răfuială și cu această ocaziune, reclamantul mai rămânând dator inculpatului un rest de 44 lei, îi dă o cambie semnată în alb ca s'o completeze (V. procesul-verbal încheiat de jandarmul I. G. Dumitrache la 4 Decembrie 1902, fila 11 a dosarului); inculpatul însă în loc să treacă în cambie suma de 44 lei, după cum convenise cu reclamantul, trece suma de 144 lei și, dând cambiei data de 10 Noembrie 1902, îi fixează scadența peste nouă luni de la această dată. Aflând de la G. I. Apostol și I. Mihaș că inculpatul a trecut în cambie suma de 144 lei în loc de 44 cât trebuia să treacă în urma învoelii dintre dânsii, reclamantul D. Ene face plângere parchetului în ziua de 4 Decembrie 1902 și se începe o cercelare. Cu ocaziunea acestei cercetări inculpatul nu voește, la început, să prezinte cambia incriminată, pretextând că a pierdut-o și declarând că se mulțumește ca reclamantul să-i plătească suma de 44 lei cât se recunoaște dator, ne mai având nici-o pretențiune pentru rest. Mai târziu însă, în urma insistențelor primarului de a prezenta cambia și a asigurării ce-i-a dat că o va distruge în primărie și că va face alta pe suma de 44 lei la care inculpatul consimte a-și reduce creanța sa, acesta a adus de acasă cambia și atunci s'a vădit că în corpul ei era, în adevăr, trecută suma de 144 lei. O dată în posesiunea corpului delictului, primarul a alăturat cambia la dosar. Vădând aceasta, inculpatul s'a încercat s'o smulgă din mâna jandarmului care făcea cercetatea împreună cu primarul, fără a reuși; atunci simțindu-se prins, a revenit la prima sa declarațiune, susținând că reclamantul îi datorește suma de 144 lei, cât se prevede în cambie (v. procesul-verbal menționat mai sus);

Considerând că, petrecut în aceste condițiuni, faptul ce se impută inculpatului nu mai întrunește elementele

delictului prevădută și pedepsit de art. 125 Cod penal, ci pe acela ale delictului prevădută și pedepsit de art. 128 Cod penal;

Că afacerea fiind de natură comercială, de oare-ce inculpatul este comerciant, proba convențiunii intervenite între părți, cu ocaziunea încredințării cambiei iscălite în alb de către reclamant inculpatului, se poate face, conform art. 46 Cod com., prin martori și, deci, și prin presumpțiunii, cu toale că suma care formează obiectul acestei convențiunii este mai mare de 150 lei vechi (*);

Considerând însă că pentru a fi loc la aplicațiunea art. 128 C. p. în contra inculpatului, pe lângă elementul material al trecerii în corpul cambiei a unei alte sume de bani de cât aceea convenită între părți, se mai cere existența altor două elemente constitutive: intențiunea culpabilă a agentului și prejudiciul său posibilitatea lui; că intențiunea culpabilă a făptuitorului nu se descopere și prejudiciul său posibilitatea lui nu se realizează de cât atunci când autorul plâsmuirii se servește de înscrisul umplut de dânsul în contra voinței aceuia care l'a semnat în alb; că, pe cât timp nu se servește de acest înscris, fapta sa fiind un delict incomplet, nu'l poate face răspunzător înaintea legii penale; că, în adevăr, fabricațiunea unui înscris fals nu constituie, considerată în ea însăși, de cât un act pregătit al delictului de fals, care nu se consumă de cât prin usagiul ce se face cu înscrisul falsificat; că, dacă legiuitorul, din cauza ușurinței cu care se poate face us de un înscris fals odată fabricațiunea lui efectuată, a găsit de cuviință a separa aceste două elemente ale aceluiaș delict și a pedepsi deosebit fabricațiunea înscrisului fals și usagiul lui (F. Hélie, Th. du C. P., II, 726), această separațiune, formal prevădută pentru delictele de fals în acte publice, autentice, de comerț, de bancă și private (art. 126 și 127 Cod penal), nu este reproducă și în ipotesa art. 128 Cod penal, când cine-va umple o hârtie semnată în alb de o persoană în contra voinței acesteia; că, din potrivă, în această ipotesă, după cum rezultă din partea finală a art. 128, se cere în mod formal ca plâsmuitorul să întrebuițeze înscrisul ast-fel plâsmuit, ca un titlu, în contra celui care l'a semnat; că, deci, în ipotesa de care ne ocupăm, legiuitorul, revenind la aplicațiunea principiilor generale, consideră usagiul înscrisului umplut în contra voinței aceuia care l'a semnat în alb, ca un element constitutiv al delictului, iar nu ca un delict principal și distinct; că, așa fiind, întru cât în specie inculpatul nu făcuse încă nici-un us de cambie complectată de dânsul, de oare-ce scadența ei era fixată la 10 August 1903, iar reclamantul s'a plâns parchetului în ziua de 4 Decembrie 1902, adică cu mult înainte de această dată, fapta săvârșită de inculpat nu întrunește elementele delictului prevădută și pedepsit de art. 128 Cod penal și, deci, inculpatul urmează a fi achitat;

Pentru aceste motive, achită etc., etc.

(ss) Cesar Vărgolici, I. A. Slătineanu.

JUDECATORIA OCOLULUI SLATINA (Olt)

Audiența de la 5 Iulie 1903

Stan Grigore cu Ion Constantin Lișiță

Cartea de judecată No. 648

Pământ rural.—Instrăinare.—Interdicțiune complectă de instrăinare.—Instrăinare deghisată prin contract de arendare pe timp îndelungat. — Judecătorul de fond e suveran să aprecieze dacă o asemenea arendare constituie o instrăinare deghisată.—(Art 7 legea rurală din 1864, și art. 1 și 2, din legea interpretivă din 1879).

(*) Aici urmează un considerant fără utilitate pentru jurisprudență, din care cauză l'am omis.

Pământurile date locuitorilor săteni prin legea din 1864 nu pot fi instrăinate, nici direct, nici indirect și or ce instrăinare deghisată trebuie considerată ca inexistentă, fiind atinsă ordinea publică, și instrăinare deghisată se poate considera și un contract de arendare a pământului pe un timp îndelungat, și, în această privință, legiuitorul a lăsat la înțelepciunea și suverana apreciere a judecătorului fondului ca să cerceteze și să vadă dacă un contract, făcut sub orî-ce formă, poate sau nu constitui o instrăinare deghisată.

Judecata,

Având în vedere opozițiunea făcută de Stan Grigore contra cărței de judecată No. 234/903, prin care este condamnat să lase în proprietatea reclamantului Ion Constantin Lișiță $3\frac{1}{2}$ pogoane pământ rural, situat în com. Cucuești, cuvenit aceuia ca moștenire de la frațele său Ștefan Constantin Lișiță;

Având în vedere că din extractul liberat de Primăria comunei Cucuești cu No. 7/902, aflat la dosar, se constată că Ștefan Constantin Lișiță, a cărui succesiune se reclamă, este încetat din viață, și prin urmare succesiunea este deschisă conform art. 650 Cod civil;

Având în vedere că calitatea reclamantului Ion Constantin Lișiță, de moștenitor al fratelui său Ștefan Constantin Lișiță, pârâtul nu o contestă;

Având în vedere că în ce privește averea (cele trei pogoane și jumătate pământ), oponentul recunoaște că le deține, dar obiectează că i sunt închiriate de defunctul Ștefan Constantin Lișiță, pe când trăia, cu contractul din 21 Octombrie 1893, pe termen de douăzeci ani;

Având în vedere că reclamantul susține că acest contract conținând într'insul o înstreinare deghisată de pământ rural, după legea din 1879 interpretativă a art. 7 L. R. este nul;

Având în vedere că defendorul se opune acestei cereri pe motiv că în specie fiind o închiriere de bună voe, a unui pământ rural, nu poate fi vorba de o înstreinare deghisată;

Având în vedere că față cu cele ce preced, cestiunea dedusă în judecata acestei judecătorii, este a se ști dacă un contract de închiriere format pe un timp mai îndelungat, poate să fie considerat ca un act de înstreinare deghisată de pământ rural, și dacă atare acte pot intra între cele prevăzute la art. 1 și 2 din legea interpretativă din 1879;

Având în vedere că legea interpretativă prin articolele sus arătate, declară nule orî-ce acte, fie autentice sau prin semnătură privată, directe sau indirecte, deghisate sau prin persoane interpuse, prin care, în fraudă și violarea legii din 1864, un sătean va fi desproprietary de pământul său rural;

Având în vedere că din termenii generali în care sunt redactate aceste articole, rezultă că legiuitorul a lăsat la înțelepciunea și suverana apreciere a judecătorului de fond, prin cuvântul «deghisat», a vedea dacă un contract, făcut sub orî-ce formă, poate sau nu constitui o înstreinare deghisată; și spre a ajunge la aceasta urmează a se avea în vedere scopul urmărit de legiuitor, cu ocazia împroprietaryrii țărănilor;

Considerând că scopul a fost, ca săteanul împământat să și muncească singur pământul, ne derogându-se la acest principiu de cât numai în casuri de infirmități și minorități, unde utilizarea personală a pământului din partea proprietarului ar fi imposibilă;

Considerând că părăsirea usufructului unui pământ rural prin arendarea pe un termen îndelungat, cum este în specie, 20 ani, constituie o adevărată înstreinare, și prin urmare, și aceste acte intră între cele de înstrei-

nare deghisată, prevăzute la art. 1 și 2 din sus zisa lege ;

Considerând că dacă s'ar admite teoria contrarie, scopul legei nu ar fi atins și s'ar da loc la un proletariat agricol, căci săteanul sărac, încolțit de greutatea vieții sociale, ar fi nevoit să-și arendeze ogorul său săteanului care ar fi mai cu dare de mână în sat, și cu modul acesta s'ar vedea acumulându-se pământul mai multor săteni la mâna unui individ, ceia-ce este contrar scopului legii. Aici dar trebuie să intervină efectul salutar al legii, cestiunea de ordine publică, și să sfărâme actul care ascunde în sine o înstreinare ;

Considerând, dar, că contractul de închiriere vorbit mai sus, coprinde în sine o înstreinare deghisată, și cum defendorele are pământ și nu se găsește în condițiunile prevăzute de legea rurală, de a putea cumpăra, — împrejurare care l-a determinat de a face arendarea, — urmează să fie obligat a lăsa în proprietatea reclamantului pământul pretins, actul în baza căruia l deține fiind nul ;

Considerând că reclamantul fiind rudă colaterală a defunctului Ștefan Constantin Lișiță, urmează să plătească taxa de înregistrare, la intrarea în posesie ;

Pentru aceste motive, respinge ca ne fondată opozițiunea făcută de Stan Grigore contra cărței de judecată No. 224/903, pe care o menține. . . etc.

Judecător (s) G. P. Văleanu

grefier (s) N. Ionescu

JUDECĂTORIA OCOL. BOLINTIN (Dâmbovița)

Audiența de la 22 Mai 1903

George Dumitru Cărămidaru cu Andrei Mihaï (contestație la urmărirea veniturilor generale ale unui pământ dat după legea rurală)

Carte de judecată civilă No. 515

Pământ rural.—Veniturile lui.—Dacă se pot urmări.—(Art. 42 și 43 din legea jud. de pace; art. 132, din constituție; art. 7 din legea rurală din 1864; art. 1 și 13, din legea interpretativă din 1879; art. 485, 477, 487 și 491, pr. civ.).

Venitul pământurilor date sătenilor conform legilor de împroprietărire nu poate fi urmărit.

Judecata,

Asupra contestației făcute în termen de Gheorghe Dumitru Cărămidaru, cu suplica reg. la No. 3502/903, contra procesului-verbal de urmărire dresat la fața locului de d-l George Nișescu, portărelul Tribunalului Dâmbovița ;

Având în vedere, actele aflate în dosar și susținerile părților, făcute în instanță ;

Având în vedere, că cu actul de creanță, autentic de Primăria com. Bălteni la No. 332/94, devenit exigibil și investit cu titlu executoriu la No. 80/97, și cartea de judecată civilă No. 27/97, a Judec. ocol. Ialomița (desființată) rămasă definitivă și investită cu titlu executoriu la No. 87/97 numitul Gheorghe Dumitru Cărămidaru datorează creditorului Andrei Mihaï în total suma de lei 259 plus procente și trei lei spese ;

Având în vedere, că cu suplica reg. No. 2044/903 creditor Andrei Mihaï, pentru despăgubirea sa, a cerut, și judecata prin jurnalul său din 24 Martie 1903, a încuviințat această urmărire ;

Având în vedere, și procesul-verbal dresat la fața locului de d-l George Nișescu, portărel pe lângă trib. Dâmbovița, prin care se declară urmărite și puse sub sechestru, veniturile imobilului debitorului Gheorghe Dumitru Cărămidaru, din com Bălteni, compus din patru pog pământ rural, loc de cultură cu porumb și grâu pe el, situat în com. Bălteni, la șos. județeană, care se învecinește: la miază-zi cu proprietatea lui Costache Lupu, la miază-noapte cu proprietatea lui Dumitru Ghiță, la răsărit cu a lui Costache Buduruși și la apus

cu șos. județeană Târgoviște-București, proces-verbal dresat în ziua de 13 Mai 1903 ;

Având în vedere, textul art. 42 L. J. P. care se exprimă astfel: «Nu pot fi urmărite și sechestrate locurile de muncă, casele și ogrăzile date locuitorilor săteni prin legile de împroprietărire, care le declară inalienabile» ; Că legiuitorul prin acest articol a înțeles desigur a nu face nici o restricțiune în privința inalienabilității pământurilor rurale, căci acolo unde a voit a spus-o categoric. Se permite înstrăinarea numai în două cazuri : 1) Schimbul contra alt pământ de aceeași întindere și valoare (art. 13 Legea din 1879 și 132 Const. 1884) și 2) Înstrăinare prin acte de bună voe către alt sătean neîmproprietar sau comună (art. 7 Legea din 1864 și art. 1 din Legea din 13 Februarie 1879) ; Că deci consacrand acest principiu a avut în vedere, desigur, atât înstrăinările care se pot face în mod direct, adică vânzarea, cât și cele în mod indirect, prin contractarea de împrumuturi sau datorii ;

Având în vedere, că după acest articol s'ar părea la prima vedere, că în speță nu 'și poate avea aplicarea, de oare-ce e vorba de venituri iar nici de cum de imobil în sine, că veniturile constituind o parte cu totul independentă din imobil, sunt susceptibile de a fi regulamentate de dispozițiunile art. 477 și 491 Pr. civ., că astfel fiind nu s'ar atinge într'un nimic principiul consacrat prin art. 43 L. J. P. ;

Considerând însă că, în cazul urmăririi veniturilor unui imobil rural, nu se sechestrează numai aceste venituri, ci însuși fondul, și proprietarul, în speță debitorul, se vede nevoit chiar silit a'l evacua ; de altfel chiar legea îngăduie acest lucru prin art. 485 Pr. civilă. Ceva mai mult, după art. 487 același cod, tribunalul poate numi chiar un girant pentru administrarea imobilului sechestrat, de unde dar natura specială a acestui sechestrului în baza căruia săteanul împroprietar ar putea fi lipsit de folosința imobilului său, pentru un timp mai mult sau mai puțin îndelungat, sau chiar și pentru totdeauna, căci bine înțeles, în speță, creditorul va trebui să ia locul debitorului, proprietar al pământului, pentru a strânge aceste venituri ; că cu cât suma datorată va fi mai mare, cu atât creditorul, va trebui să perceapă mai mulți ani de a rândul veniturile. Ori, această idee n'a putut fi în gândul legiuitorului atunci când prin art. 42 L. J. P. a voit a da ocrotirea cea mai întinsă sătenilor împroprietăriți ;

Considerând în fine că, dacă am admite teoria contrarie și că dacă s'ar permite urmărirea unor asemenea venituri, prin contestația de față nu s'ar fi ajuns la nici un rezultat satisfăcător pentru contestator, că validându-se urmărirea înființată asupra veniturilor s'ar dispune arendarea lor prin organul girantului numit în conformitate cu dispozițiunile art. 477 și urm. Pr. civilă, și că această arendare efectuându-se, debitorul proprietar se vede cu desăvârșire înlocuit prin girant și cel ce a luat cu arendă. Iată dar principiul inalienabilității — consacrat de legiuitor în vedere de a se garanta dezvoltarea micii proprietăți și a se asigura populației rurale, lipsită cu totul de mijloace, existența zilnică — știrbit cu desăvârșire. Pe când din contra, tocmai în interesul pentru care a fost edictat trebuie aplicat în toată vigoarea lui, căci admitem o creanță în valoare de 1000 lei, sau și mai mult pentru a cărei achitare s'ar îndeplini formele de mai sus, va trebui de sigur câștigăva ani până a se stinge, căci știut este că prețurile pog. de pământ rural și mai ales pog. mici. (Trib. Olt 17 Decembrie 1902, Curierul Judiciar, No. 34/903).

Că astfel fiind, contestația de față apare întemeiată și urmează a se admite.

Pentru aceste motive, admite contestația, anulează actele de urmărire, etc.

Jude-delegat (s) Ion Gr. Lecca.

Grefier (s) B. Minculescu.

Adnotație. — Specia venită dinaintea ocolului Bolintin e nouă pentru jurisprudență, de și doctrina s'a pronunțat asupra ei. Ast-fel, d. Corneliu Botez, în lucrarea sa demnă de laudă, Codicele de ședință al judecătorului de pace ⁽¹⁾, admite că veniturile *parțiale* ale imobilelor rurale se pot urmări, pe când cele *generale* nu, de oare-ce o urmărire generală de venituri implică sechestrarea imobilului, ceea-ce art. 42 L. J. P. oprește categoric.

D-l M. Rădulescu însă, e de părere că veniturile pământurilor rurale se pot urmări, fie în total, fie în parte ⁽²⁾. În acelaș sens se pronunță și d. I. Costacopol, în un articol publicat în *Dreptul* ⁽³⁾.

În ce privește urmărirea imobilului însuși, ne referim la circulara d-lui ministru de justiție, E. Stătescu, la adnotațiunea acestei circulari făcută de d-l Alexandresco și la articolul d-lui Ionescu-Dolj, care, în mod magistral, se ocupă de chestiune ⁽⁴⁾, așa că toate acestea, împreună cu jurisprudențele îndestul de cunoscute, ne dispensează de a mai reveni.

Ne oprim, dar, numai la specia venită dinaintea ocolului Bolintin.

După rigoarea principiilor, s'ar putea susține că urmărirea veniturilor unui imobil rural e permisă, întru cât n'o oprește nici un text de lege, și fiind-că legile cari înlătură urmărirea pământurilor rurale sunt excepționale din care cauză nu pot fi întinse prin analogie. Legea oprind prin urmare, urmărirea pământurilor rurale, implicit recunoaște că se pot sechestra veniturile unor atari pământuri, căci cum am putea crea o excepțiune la art. 1718 C. civ., fără un anume text?

Totuși, socot că această soluțiune ce rezultă numai din litera legii, nu se poate susține. În adevăr, la ce ar folosi un pământ rural al cărui venit e urmărit pe mai mult timp? La ce ar folosi săteanului un pământ al cărui venit nu'l mai are? În ambele cazuri, fie că se urmărește pământul, fie că se urmărește venitul, săteanul rămâne fără mijloc de a putea trăi, de a trăi din exploatarea pământului, așa cum a voit legiitorul. (V. și cartea de jud. a ocolului Slatina publicată tot în acest număr).

Când suntem deposedați de un teren pe un timp mai lung, e ca și când nu l'am avea, de oare-ce nu pământul în sine, ci venitul, fructele lui ne interesează și, de sigur, scopul legiitorului a fost ca săteanul să perceapă fructele pământului cu care a fost improprietar, fără posibilitate de a fi expropriat pentru datoriile ce le-ar contracta.

Ar fi destul să deschidem numai această porțiță, pentru ca toate înstreinările să ia forma unei urmăririi generale sau parțiale de venituri. Și, de alt-mintrelea, venitul pământurilor rurale e atât de mic, în cât el nu represintă de cât strictul necesar al săteanului. Or, dacă e așa, cea mai mică atingere a acestui venit pe care legiitorul a voit să'l aibă numai săteanul, ar face ca implicit improprietarul să distragă pământul de la scopul cu care a fost dat.

Iată considerațiunii suficiente pentru a ne pronunța în contra admisibilității urmăririi fie parțiale, fie generale a veniturilor unui pământ rural.

În adevăr, de ce am admite că se poate popri venitul unui pământ rural și am înlătura urmărirea generală? Dacă atât poprirea cât și urmărirea se fac pentru aceeași sumă, rezultatul final e același: punerea în imposibilitate a săteanului de a mai trăi din pământul cu care a fost improprietar, și, deci, implicit, călcarea voinței formale a legiitorului. În ambele cazuri, prin urmare, ne importă nu modalitatea, nu forma urmăririi, ci efectele ei.

În părerea susținută de d. Botez, ar rezulta, deci, că se poate face o poprire pentru o sumă de 1000 lei, dar nu se poate exercita o urmărire generală pentru 100 lei, căci aceasta ar implica sechestrarea pământului (art. 479 Pr. civ.). Socot că numai arătarea acestei curioase situațiuni e suficientă pentru a înlătura, în mod complet, posibilitatea fie a popririi, fie a urmăririi generale de venituri ale unui pământ rural.

Pentru toate aceste motive, nu putem de cât să aprobăm soluțiunea consacrată de judecătorul ocolului Bolintin prin cartea de judecată ce adnotăm.

Ștefan Scriban

CĂTRE ABONAȚI

D-l Riveanu, incasatorul nostru pentru provincie, aflându-se în Moldova după incasările ziarului nostru, rugăm cu toată insistența a i se da tot concursul pentru incasarea abonațelor datorate, care se pot achita și prin mandat postal direct, pe adresa d-lui Codreanu, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

Reamintim din nou publicația din *Curierul Judiciar* No. 62 din 2 cor, că abonamentele cu prețuri reduse, au fost desființate pentru toată lumea, absolut fără nici o excepție, toți urmând a plăti prețul integral indicat pe coperta ziarului.

Acum, mai mult ca ori când, avem nevoie de concursul abonaților pentru a ne ajuta, ca prin plățile ce ne vor face să ne putem achita de chiria localului ce o datorăm, și pentru care proprietara e neîngăduitoare, fiind și d-sa forțată de nevoi.

— x —

A apărut: **Suplimentul al 3-lea la CODICELE DE ȘEDINȚĂ** al d-lui I. Ph. Ghețu. Acest volum are peste 1400 pagini și cuprinde toate legile, regulamentele, decretetele și chiar unele deciziuni ministeriale mai importante, promulgate și publicate în *Monitorul Oficial* de la 1 Iunie 1900 și până la 1 Octombrie 1903. *Prețul vol. lei 10 broșat, și lei 12 pentru cele legate în piele flexibilă. Comandele se primesc la Redacția acestui ziar.*

⁽¹⁾ Pag. 97 sq.

⁽²⁾ L. p. Jud. de pace.

⁽³⁾ No. 33/99.

⁽⁴⁾ V. *Curierul Judiciar* No. 6/903 și 34/903.